

YERREB LANKÓ

Szabadság, dicsőség ...

Szabadság, dicsőség
Kell a magyar népnek,
Hogy megfelelhessen
Régi nagy nevének.
Szabadság, dicsőség
Mind a kettő drága;
Meg kell érdemelni
Isten igazába'!

Szabadság, dicsőség
Illik a magyarhoz,
Mint csillag az éghez,
Kard a férfi-karhoz.
Küzdj, fáradj, légy bátor,
S nagyságod megadja:
A veríték gyöngye,
A esaták harmatja.

Szabadság, dicsőség!
Rendületlen álljunk,
S ez a két szent vándor
Itthon lesz minálunk.
Kettős ragyogással
Ránk deríti napját:
A szabad dicsőség,
A dicső szabadság!

Abrányi Emil.

Felelős szerkesztő s lapkiadósnos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasarnap.
Előfizetési ár nevezévére 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

FLEK LÄBIK,

magyarul:

A szerencsés fordulat.Irta: **M. Pfundeis.**Volapük eredetiből* ford. **Halmágyi Gyula.**

— Háromezer márka nagyon csekély vagyok, Svidel ur, én leányom leendő vőlegényétől többet követelek . . . Anyi bizonyos, hogy máskülönben beleegyezésemet a házassághoz nem adom — szolt egy napon Monel, a tőkepénzes az őt meglátogató barátjához, Svidelhez.

Svidel ur erre nagyot sóhajtott s fölkiált:

— Jó! A holnapi napon Kaliforniába utazom, ott sikerülend talán elegendő vagyont szereznem . . . és ha az Isten is úgy akarja, örvendezve térek majd vissza menyasszonyomhoz.

Eliza e beszéd alatt sirt. A tőkepénzes haragos lett . . .

— Papperlapapp! Ne kövess el ostobaságot, Svidel.

— Hüó! — könyörög esdve Eliza.

— Vigasztalódjál, édes Elizám! Ha igazán szeretsz, az egy évi válás hamar elmúlik. Bátorság tehát és remény! Isten veled, szerelmesem!

Svidel ur eltávozott a tőkepénzes házából s a saját lakására ment, mely szomszédságában volt a Monel ur házának . . . Az éjjeli őr haladt el mellette.

— Halljad! — szolt Svidel ur az őrhez s egy márkát csusztatott kezébe — költs fel engem holnap öt óraker, el akarok utazni Kaliforniába.

— Kaliforniába? . . . És hát azután mi szándéka van ott?

— Aranyat ásni — felelé Svidel ur.

— Sok szerencsét hozzá. Az óhajtott időben majd fel fogom önt költeni. Jó éjt!

Svidel ur felnyitotta saját lakásának ajtaját és halkan belépett . . . Már általános csend honolt . . . Csak a hold őrkdött, bevilágítva sugaraival az utcákat s az ablakon át a szobákat.

A tőkepénzes házában is kialudt már a világosság és Monel ur édesdeden aludt pompás berendezésű szobájában. Mi sem zavará az éjjeli nyugodalmat . . .

Egyszerre csak különös zaj hallatszék. Azon szoba ablaktábláit, a melyben a tőkepénzes aluvék, ugyancsak hatalmasan zörgette valaki az öklével. Csendesen fölnyitá hát az ablakot és a saját sétatortját tánczoltatta meg a zörgető hátán.

Az őr valóságos bámulatba esett az ő figyelmének ilyenmü meghálálása fölött s az éjjeli homályban tova szelelt. Reggel azonban nyomban a rendőrségre ment s ott elmondá, hogy Svidel ur valószínűleg megbolondult, mert — ugymond — tegnap felfogadta őt, hogy költsse fel s midőn ma reggel ez teljesitené, az ablakon át keményen eldöngötte önkéntes baráti szolgálatáért.

A rendőrfőnök parancsot ad egy közrendőrnek, hogy vezesse ide Svidel urat, az ügyet meg kell vizsgálnia.

A közrendőr Svidel ur lakására ment, a ki még aludt . . . éppen talán Kaliforniáról álmódott és a vad állatokról, a melyekkel küzdött. A rendőr az alvót hirtelen s nem éppen gyöngéden felrázza. Svidel ur azt vélvén, hogy az éjjeli őr jött meg, szolt:

— Hát öt óra van már?

— Uram — szolt parancsolólag a rendőr — öltözzék fel tüstént és kövessen a rendőrségre.

— Micsoda? Én a rendőrségre menjek? Ez nem lehetséges! Kaliforniába szándékozom utazni. Ön bizonynyal téved s más személy lesz az, a kinek önt követnie kell.

— Ön Svidel ur?

— Ugy van; az vagyok, a kinek szólit.

— Ugy hát kövessen engem. Velem kell jönnie a rendőrség e. Erre rendeletem van.

Svidel ur tehát gyorsan felöltözött s ha nem akarva is távozott a közszolgával a rendőrségre. Itt egy ezellába vezették, hogy az orvos egészségi állapotát vizsgálja meg. Ez az ur azonban semmiféle rendellenes tünetet nem észlelt rajta s így bizonyítania kellett, hogy Svidel ur nem bolond, de sőt kitünő s a legjobb egészségnek örvend. Erre a rendőrfőnök elé vezetettet, a ki kérdezé, miért verte meg az őt öt óraker, a midőn ez a tegnap esteli megbeszéléshez képest az ablakon zörgetett, hogy őt felköltse.

Svidel ur nagyot bámul s hirtelenében válaszolni se képes. Ő senkit se vert meg s végül kijelenté, hogy az egész dologban teljesen ártatlan.

A rendőrfőnök jegyzőkönyvet vett fel s Svidel ur — miután azt aláírta volna — távozni készült. A rendőrfőnök azonban őt visszatartóztatva, szolt:

— Maradjon még egy pillanatig. Éppen most érkezék egy tudakozvány Északamerikából bizonyos Svidel Eusebius hagyatéka tárgyában. Ismeri őt?

— Igen; bizonynyal . . . Svidel Eusebius atyám volt, ki több évvel ezelőtt költözött Kaliforniába s az utóbbi évben — a melyben anyám is — elhalt. Most e nevet egyedül én viselem.

— Hozzon bizonyítékokat s ön 200.000 dollár gazdag örökség birtokába jut.

— Azonnal óhaja szerint járok el — viszonzá Svidel ur s a rendőrségi épületből távozni akart. De ugyanazon pillanatban feltáru az ajtó s a tőkepénzes haraggal arczán berohan.

— Kérem önt rendőrfőnök ur, hogy egyszer már rend és nyugalom legyen az utcámban. Vajjon aludt-e az őr, vagy részeg volt-e, nem tudom, mert se nem látta, se nem hallotta, hogy valamely fickó ugyancsak hatalmasan döngötte az ablakomat. Az éjjeli csendzavarót azonban magam büntettem meg.

Az őr, a ki szintén jelen volt a rendőrségen — elbámul . . . A hivatalnoknak nevetnie kellett . . . Az eset nagyon is komikus és nevetséges. Végre is az őr így szolt:

— Azt hiszem, hogy a sötétségben megtévedtem s hibásan az ő ablakait zörgettem meg.

* „Cogabled volapüka“ éleziaplából.

— Talán igazat is beszélsz te — szólt mosolyogva a rendőrfőnök — ez egész zürzavarnak te vagy az előidézője.

E közben Svidel ur örvendő karolta át Monel urat s táncolni kezdett vele a szobában. A tőkepénzes nem tudá, miért látszott tegnap Svidel ur oly szomorúnak s miért most oly nagyon vidám. Végre is Svidel elbeszélte neki az öröm okát, hogy gazdag örökséghez jutott s most már jó reménye van arra, hogy kedvesét hitvesül elnyerheti.

Miután a reggeli eset a hivatalnok által elintéztett, mindannyian elégedetten távoztak a rendőrségről.

A mint Monel ur saját lakására ért, azonnal leányát hivatá s így szólt hozzá:

— Eliza, ma kedves vendéget kapunk ebédre... Serényen rajta légy, hogy minden szükséges készen legyen. Ne spórolj semmivel, de tégy úgy mindent, a mint teheted.

— Eliza felette esodálkozott atyjának e különös magaviseletén... Nem volt képes annak okát megfejtteni. Ám bár nagyon levert hangulatban volt, mégis követte atyja rendeletét s szorgosan végzé előkészületeit az ebédhez.

Dél tájban Monel ur maga ment le pinczéjébe, hogy több üveg bort felhozzon s azokat az asztalra helyezze.

Néhány pillanat múlva esengetés jelzé a vendég megérkezését.

— Kedves gyermekem — szólt a tőkepénzes — én még elfeledtem valamit, azért sietek, hogy elhozzam azt. Fogadd el te a vendéget s a lehető legkellemesebben mullassd is. Azt hiszem, a társalgás nem esik nehezedre, mert, hisz a vendéget ismered már.

E pillanatban hallatszék e felkiáltás:

— Eliza! — Hugó! — s a boldogok örvendő hullottak egymás karjaiba.

A mint a tőkepénzes visszatért a szobába s látta a kölesönös szívéllyességet s örömet, megfogta leánya kezét s így szólt hozzá:

— Svidel ur szerzett már elegendő vagyont Kaliforniában s így most már völegényed lehet.

Ezután megfogta Svidel ur kezét is s azt leányának kezébe tévé, ünnepélyes komolysággal szólt:

— Kedves gyermekeim, fogadjátok atyai áldásomat s legyetek mindenkor oly boldogok, mint most e perczben.

Asztal fölött Monel ur felkészöntöt is mondott a völegényre és menyasszonyra, melyet Svidel ur megköszönve így végzett be:

— Ha mindenki oly gyorsan szerez vagyont Kaliforniában, mint én, ugy nem lesz többé szíváfajdalom e világon. Eljen a szerencse és a szerelem!!

Veszélyes beteg.

— Jajaj orvos ur, siessen az istenért!
— Ki a beteg?
— Hát csak magam; hanem mivel senkim sincs, a kit küldhettem volna, hát eljöttem magam.

AZ IBOLYA.

— Tyű az árgyéhusát! de erős illata van galambom a maga ibolyájának; mit csinált vele?

— Jaj hát kérem mindig azt mondták az urak, hogy gyöngé illata van, hát hogy erősebb legyen — *bepaprikáztam!*

Ujkori Galilei.

Tanár: Mivel tudná bebizonyítani, hogy a föld forog.

Tanuló: Két liter bálícsi borral.

Nyilvános sértés.

Védő: Kérem, hogy a védencemet csak egyszerű, nem pedig nyilvános sértésért elítélni. Ő ugyan sértő szavait egy koersmában mondta, de csak egy tanu jelenlétében mondta, s az a tanu is csak borbély.

Ügyész: Borbély előtt? Az több, mint ha nyilvánosan mondta volna és kérem vádlottat súlyosbító körülmények mellett történt nyilvános sértésért elítélni, mert már bizonyára tudja a dolgot a félváros.

Az előrelátó feltség.

A gyerek a boltba megy.

— Mit adják kicsikém? — kérdi a boltos.

— Kérek spirituszt, de jó bűdös legyen, mert a mama azt mondja, hogy különben — megissza a papa!

Az „Európá“-ban.

— Alvasok a Tholmodba, hodj Mózes átvezethe a zsidókat a vürüstis thengörön odj, hodj edjiknek se nem lett sháros az üvé lábo.

— Nodjszerő!

— Oztototh tedjen meg voloki, hodj most Pétsen menjen khürüsztil — szhároz lábbol!

Világos magyarázat.

Biró: Mit értett ön az alatt, mikor a panaszost „hunczut pofáju“-nak nevezte.

Vádlott: Hát kérem alásan, sokféle-képen lehet érteni. Például „hunczut pofáju“-nak szokták mondani, akinek olyan ránczos, vörös képe van, mint a bírő urnak.

Sétaközben.

— Jaj csak husvétra megalakulna Pécsent a mentő-társulat.

— S miért már husvétra?

— Husvétkor érkezik meg az — anyósom.

A század-iskolából.

Szubordinációról beszélt a hadnagy a bakának. Különösen hangsúlyozta a felebbelők iránt való vak engedelmességet; megjegyezte azonban, hogy azt csak akkor szabad megtagadni, ha a parancs valami büntény elkövetésére szól.

A magyarázatot élő példával akarrán bemutatni, a következő kérdést intézte egyik bakához:

— Meggyilkolná-e parancsomra Holló Matyi pajtását.

— Igen is, hadnagy ur, szívesen.

— S miért?

— Mert elesábitotta a szeretőmet.

Férj és feleség.

Férj: Asszony, te rosszabbul bánsz velem, mint a cselédekkel!

Feleség: Velük csak nem bánhatok rosszul. Hisz nehezebb most jó eselédet kapni, mint egy férjet.

Damokles kardja.

Egy társaságban a Damokles-kardról folyt a beszélgetés.

— Bizony Isten nem szerettem volna Damokles helyén lenni! — jegyzé meg valaki — mindig egy hajszálon függő kard alatt lenni, még étkezéskor is arra gondolni, hogy minden falat az utolsó lehet.

— Az semmi, szól közbe egy inyencz, de tessék elképzelni azt a borzasztóságot, hogy ha az a kard leszakad és a hajszál épen az ételbe hull!

Miből származik.

B. tanár urat a beteg Miczikéhez bi-
ják. A mama aggódva lesi a tanár ur arcát.

— A szegény gyermek dispepsiában
szenued ..

— Miből származik ez?

— Görögből.

A kisérettől függ.

— Hány éves kicsikém?

— Ha a papával megyek, 8 éves vagyok, ha a
mamával megyek, akkor csak 7 éves vagyok.

A szivar vége!

Két csavargó egyszerre kéri a Széchenyi-téren
a juristától a szivarvéget.

— Annak adom, a ki megmondja, hány vége
van a szivarnak?

— Kettő, szól az egyik.

— Egy, mond a másik.

— No kendé ez az egyik vége — s átadja
és odafordul a másikhoz. — kendé pedig a másik
vége; keresse?

A szabók réme.

— Pajtás, de szép, finom, új tavaszi kabátod van.
Mi volt az ára.

— Nem kérdeztem; különben is rendesen a tár-
gyaláskor tudom meg.

Kupecz-fogás.

Vevő: Hát aztán ad-e ez a tehén sok tejet?

Kupecz: Többet mint egy fejőkanna.

Harmadnap a vevő találkozik a kupeczcel és le-
hordja, hogy őt megcsalta, mert a tehén nem ad tejet,
pedig azt mondta neki, hogy többet ad mint egy fejő-
kanna.

— Hiszen a kanna nem ad egy cseppet sem! —
válaszolt a kupecz.

A felejthetetlen.

— Solomonkhám, én le fogok megomot fotografól-
tatni, hodj az üsmerösök emlékezzenek rám, hodjha már
leszek meghalva.

— Hadjál el Záli azthat, odj se nem fog tübbet
elfelejteni, a ki csak edjszer látta tégedet!

VIG CZIMBORÁK.

- Koresmáros, bort kértem és vizet hozott!
— Bocsánat, egészen elfelejtettem bort keverni bele!

Rendreutasítás.

Egy vendéglőben oly nagy lármával vitatkoznak valami tárgyról a vendégek, hogy végre a vendéglős is megsokalja s rájuk förmed:

— De kérem, uraim, ne csapjanak olyan nagy lármát, hisz nincsenek — városi közgyűlésen.

Állatvédelem.

- Fogd meg azt a dongó legyet és ereszd a szabadba.
— Kün esik az eső.
— Vidd hát addig a vendégszobába, míg eláll! — szólt a nemes állatvédő.

Még be meri vallani!

— Ma megint elesaptam egy diurnistát. S még hozzám mert jönni és azt mondta, hogy nem érti miért esaptam el, hiszen nem csinált semmit.

POSTÁS ÉNEK.

Ami soha sem történt meg,
A postánál megesett:
Hős Apriesnak védelmében
Hat díjnok is elesett!

Elestek ők biz' szegények...
Nyilatkozat nem használt;
A közönség Apries felé
Vivátot most sem kiált.

Posta-díjnok! Nevetséges,
Hogy lehet elégedett?!
Mikor posta-távirda-tiszt
Nem egy szökne innen meg!

De mit tehet szegény díjnok,
Mégjön a parancsolat:
(Szerecesent fehérre mosni)
Készüljön nyilatkozat!

Midőn pedig elolvasták, —
Köztük olyan is akadt,
Annak egyes pontjainál
Güresös sirásra fakadt.

Kiket aztán Apries gazda
Megvizasztalt olyformán,
Fizetését (husz év mulva)
Felemeli majd talán...

Úgy van bizony ottan minden
Mint „P. H.”-nak megírták,
Nem pedig oly boldog élet,
Mint díjnokok elsírták!

Számtiszti teendőt végez
A díjnok ott, ez a tény...
S azt akarják, hogy éjjel is
Dolgozzék még a szegény!

Nyolez hatosos páriák, ti
Azért ne búsuljatok,
Az igaz, hogy pénzt nem bírok
De tanácsot adhatok:

Nézzetek magatok után,
Meneküljön aki tud...
Mert bolond az, akit ütnek,
És van helye, mégsem fut!

Pét-si.

Okos szabó.

— Miért nem számít **többet** X ur
ruháért, hiszen úgy sem fizeti meg
soha.

— Éppen azért! Ha kevesebbet
számítok, **kevesebbet veszitek.**

AZ UTCZÁN.

— Jó hogy találkozom önnel Oszkár. Csakugyan „Nászinduló”-val kezdődött a kis diákok vasárnapi hangversenye?

— Nem „Nászinduló”-val bizon, hanem „Gyászinduló”-val.

— Hogy-hogy?

— Hát a mint rá akartak zendíteni a „Nászinduló”-ra, abban a pillanatban fölhangzott az utczán haladó gyászmenet előtt a — „G y á s z i n d u l ó”.

Eszelhetetlen jel.

— *Mondd csak Seti, van-e otthon órátok?*

— *Nincs bion.*

— *Hát akkor hogyan tudjátok meg hányóra?*

— *Hogyan? hát mikor édes apám este hazagyűn, oztán ide-oda tántorog, akkor mindjárt tudjuk hányat ültött az óra.*

HATALMAS MURI.

*H*atalmas muri volt, amelyről itt Dani Ezuttal egyet-mást el akar mondani. Történt pedig úgy a következő eset, Hogy egy murit adni — a sors ő rá esett.

Téved, ki azt hiszi, hogy ő ezt tán bánta. Nem! hisz neki „még a kutyája sem sánta.” Szóval: jó módban van, és hozzá — ami fő: Páratlan jó barát és vendégszerető.

Előzménynek ennyit! Jött a muri napja. A meghívót ki-ki idején megkapta. Finom szán-ut levén, mind-mind szankón menének. Tárt karokkal jött ő a kapuba elének.

Mind itt vagytok?! Pompás! nem hiányzik senki! No de most már jó lesz kissé bellebb menni. Egy kis szilvórium nem fog megártani! Étrágygerjesztőül pár kupa megteszi!

Eztán egy-egy pipát szívtunk ki még előbb. Mi után asztalhoz ültünk s jött az ebéd. Étel s italokkal volt az asztal tele. Két annyi vendégnek elég lett vón' fele.

De azért mindenből jóformán felfalánk. Bárha közölünk nem volt egyik sem falánk. De hát levén mindnyán „végzett éhezdeszek;” Az erés s ivásra mindenkoron készek.

Az étrendről írni, meg sem is kíséreltem! Litániázni nem levén kedvteléseim. Hogy a pecsénye jött, a háziur felállt Áldomást mondani, és mondhatom — talált!

Hogy öt megtiszteltük — előrebecsátva, Ürité poharát az összetartásra. Folyton versben beszélt, s hozzá rögtönözre. S felírva kitünt, hogy „ölelkező rimbe.”

A jobb jöcöre is üriténk poharat, Bárha ez csak csupán jámbor óhaj marad! Volt több áldomás is, ki arra, ki erre Ürité poharát, ittunk nyakra-főre.

Véget ért az ebéd, mert hát minden véges! Egy volt még csak hátra, a fekete leves! Rágyujtánk illatos finom „havóná”-ra, S közben-közben egy-egy hatalmas nótára.

A háziur pompás zongorához ültve, Mélabús hangokat szedett ki belőle. S mi nótáztunk hozzá, nem volt hossza, vége! (Jól kiköszörülve levén már a gége.)

Nótáztunk meg ittunk, ittunk meg nótáztunk. Ne tessék ám himni azért, hogy eláztunk! Bár erősek voltak veszettül a borok. No de nem hiába valánk mind kántorok!

Hamar megjött az est, mi nem tetszett nekünk. De hát hogy már így volt, haza készülődtünk. De nem ment ez könnyen, mert a házigazda Ezt nekünk engedni éppen nem akarta.

Még hiven emlékszem, azzal ijesztgetett, Kiszedi kocsinkból mind a négy kereket! De szépen megkértük és így azt nem tette. Előálltak tehát a szankók szép rendbe.

Egy jól töltött napnak édes emlékével Bucsut vére tőle, elosztottunk széjjel. Egy kanyarulatnál szankóm egyet zökken És én Daniságom szépecskén kicsöppen.

Szanyókáltam, vagy mi?! úgy tűnik fel nekem. Azt rettem csak észre, hogy árokban fekszem. Árokban?! Nem! Magam az ágyon taládom. No hát! mert az egész nem egyéb, mint — álom.

Elmon Dani.

Csodabogár!

A pécsi atletikai klub elnökségétől.

T. cs.

B. Gy. ur ki az atletikai klub tagjainak legnagyobb részét a kardvívásban oktatta *f. hó 15-én elutazván*, tőle *f. hó 14-én d. u. 6 órakor* a klub helyiségeiben ünnepélyes bucsút ohajtván venni, felkérteik (czim), hogy ezen ünnepély *fényét* becses megjelenésével emelni sziveskedjék.

Pécsét, 1888. márczius 12-én.

Az elnökség.

(A fábászorult remete csengetyűje megszólalván, nem szólalhatott meg, mert a csengetyű gombját a kleptusára fölvarrván, nem volt a csengetyűnek gombja, mindazonáltal kiharangozván önmagát, a harangozás előtt kiadá lelkét és rendkívüli sajnálkozásának adván kifejezést, hogy e csodabogarat nem olvasta, örök álomra szenderült. — Ván-vén!)

HIRDETÉSEK:

Támaszkodva a bizalomra,

melyben a mi Horgony-Pain-Expellerünk mintegy 20 év óta részeseül, ez alkalommal *azokat* is egy próbára hívjuk fel, a kik e kedvelt házi-szert még nem ismerik. Ez nem titkos szer,

hanem szigorú *szakszerűséggel* egybeállított készítmény, mely a *köszvény- és csúsz-betegeknek*, mint *teljesen megbízható*, méltán ajánlható. A legjobb bizonyítéka annak,

hogy e szer teljes bizalmat érdemel, kétségkívül az a körülmény, hogy számos beteg, miután már más, nagyban feldiesért gyógyszereket kísértettek meg, *ismét csak a régkipróbált Pain-Expellerhez tért vissza*. Epen az összehasonlítás által győződtek meg arról, hogy úgy a *csúszos fáj-*

dalmak, tagszaggatások stb., valamint a *fog, fej és hátfájások, oldalnyilalások* stb. legbiztosabban a Pain-Expeller által

tethetők meg. A 40 krban, 70 krban és 1 frt 20 krban megállapított *olcsó ár* a kevésbé tehetőseknek is hozzáférhetővé

teszi, a számos siker pedig arról kezeskedik, hogy a pénz nem hiába adatott ki. Órizkedni kell a káros utánzatoktól s csak a *horgony-jellel ellátott Pain-Expellert* kell, mint *valódit elfogadni*. Kapható a legtöbb gyógyszerertárban. Központi raktár: Gyógyszertár az arany orosz-lánhoz Prágában. Török József gyógyszerész Budapesten.

Jó tanács aranyat ér!

E szavak igazságát különösen betegség alkalmával érzi az

ember, s ezért a Richter-féle kiadó-intézet a legszívélyesebb hálairatokat kapta a „Beteg-barát” czimű illusztrált könyvecske megküldéséért. Ebben a **legjobb és legmegbízhatóbb házi-szerek** kimerítően ismertetve vannak s a benne foglalt és a **szerencsésen felgyógyultaktól** származó levelek egyszersmind azt bizonyítják, hogy sok esetben **egyszerű házi-szerek is elegendők** arra, hogy a látszólag **gyógyíthatlan betegséget** rövid idő alatt meggyógyítsuk. Ha a betegnek a megfelelő szer áll rendelkezésére, akkor még **nehéz betegségeknel** is gyógyulás várható, miért is egy betegnek sem kellene elmulasztani levelezőlap által Richter kiadó-hivatalától Lipesében a „Beteg-barát” czimű könyvecskéket megrendelni. E kis, olvasásra méltó mű segélyével sokkal könnyebben fog helyesen választani. A meghozatás **semmi költségbe sem kerül**.

KIFŐZÉS.

Pécsét, Ferencziek-utca 28. sz. a.

magyarosan készített, izletes

ételek kaphatók.

Olcsó ár! — Jó étel!

Megrendelések elfogadtatnak

ebédre és vacsorára

vagy külön-külön is.

Ha egyszerre és egy helyre több személyre történik megrendelés: nagy az árkedvezmény.